

Krisztus és a részeg ember

Füleken a kisállomáson vótunk a kocsmába'. Vótunk vagy öten, oszt bejött oda ez a Percel Ernő, akkor kerūt haza Csehországbó' az atombányábó'. Én is kértem neki, a sógorom is, a harmadik is, a negyedik is. Aszongya erre Percel: hát kérem, valóságos igaz! Jól mondják, hogy a Krisztus a részeg embert megáldotta. Tudják, kérem, az úgy történt: amikor Krisztus a földön járt, elakadt a szamarával a nagy sárba'. Nem bírt kimászni a szamár belőle sehogy. Ott dolgoztak a kőművesek, oszt szót nekik Krisztus:

– Kőművesek, jertek, segítetek kitolni a szamaram a sárbó'!

Azok rá se hederítettek, csak rakták a maltert meg a követ. Aztán arra jött egy részeg ember. Annak is szót Krisztus:

– Te részeg ember, jer, segíts kitolni a szamaram a sárbó'!

És az nem nézte, hogy sár van, nekidőlt háttal, addig tolt, addig tolt a szamarat, míg ki nem tolt Krisztussal a sárbó'. És akkor a Krisztus elátkozta a kőműveseket, mondván, hogy: no, ti kőművesek, mindig építetek, de sose magatoknak. A részeg embert pedig megáldotta, mondván: no, te részeg ember, neked mindig legyen innivalód!

És valóságos igaz, kérem – azt mondja –, máma egy fillérem se volt, és má' be vagyok rúgva!